

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1. a) Az Európai Közösséget létrehozó szerződés 56. és 43. cikkét akként kell-e értelmezni, hogy azokkal ellentétes az osztlékok kettős adóztatásának elkerülésére irányuló olyan adórendszer, amely:

i) lehetővé teszi az anyavállalat számára, hogy a leányvállalatai által kifizetett osztlékoknak a részvényesei közötti újrafelosztása után fizetendő forrásadó-előlegből levonja ezen osztlékok felosztásához fűződő adójóváírást, amennyiben azok franciaországi székhelyű leányvállalattól származnak,

ii) ezt a lehetőséget azonban nem teszi lehetővé, ha ezek az osztlékok az Európai Közösség valamely más tagállamában székhellyel rendelkező leányvállalattól származnak, mivel ez a rendszer ebben az esetben nem teszi lehetővé ezen osztlékoknak e leányvállalat által történő felosztásához fűződő adójóváírást azon az alapon, hogy az ilyen rendszer önmagában véve sértené ezen anyavállalat tekintetében a tőke szabad mozgásának és a letelepedés szabadságának elvét?

b) Az I. pontra adandó nemleges válasz esetén ezeket a cikkeket akként kell-e értelmezni, hogy azokat az ilyen rendszer mindazonáltal sérti, mivel figyelembe kellene venni a részvényesek helyzetét is amiatt, hogy az adóelőlegre tekintettel az ezen leányvállalatoktól kapott és az anyavállalat által a részvényesei között újrafelosztott osztlékok összege ezen leányvállalatok letelepedésének — Franciaországon belüli vagy az Európai Közösség valamely más tagállamán belüli — helyétől függően változik, ily módon ez a rendszer visszatarthatja a részvényeseket az ezen anyavállalatba való beruházástól, és ebből eredően hatással lehet ezen vállalat tőkefelhalmozására, és arra készítheti e vállalatot, hogy a Franciaországon kívüli más tagállamokban letelepedett leányvállalatok számára ne utaljon ki tőkét, vagy hogy ezekben az államokban ne hozzon létre ilyen leányvállalatokat? [eredeti 9. o.]

2. Az I. pont 1) vagy 2) alpontjára adott igenlő válasz esetén, és ha az Európai Közösséget létrehozó szerződés 56. és 43. cikkét akként kell értelmezni, hogy azokat sérti az adóelőleg fent ismertetett rendszere, és hogy következtésképpen a közigazgatás főszabály szerint köteles az ez alapján kapott összegeket visszatéríteni, amennyiben azok sértik a közösségi jogot, ez a jog ilyen rendszerben, amely önmagában nem jelenti az adóköteles által az adónak harmadik személyre történő áthárítását, tiltja-e:

a) hogy a közigazgatás az anyavállalat által fizetett összeg visszatérítését megtagadja az alapján, hogy ez a visszatérítés az anyavállalat számára jogalap nélküli gazdagodást jelentene,

b) illetve nemleges válasz esetén azt, hogy az, hogy az anyavállalat által kifizetett összeg a számára nem jelent számviteli vagy adóterhet, hanem csupán a részvényesek között újrafelosztható összegből vonandó le, felhozható legyen ezen összegnek a társaság számára történő visszatérítése ellen?

3. Az I. és II. pontban foglalt kérdésekre adott válaszra tekintettel az egyenértékűség és a tényleges érvényesülés közösségi elveit sérti-e, hogy az olyan összegek visszatérítése, amelyek az anyavállalat általi újrafelosztást lehetővé tevő osztlékok tekintetében ugyanazon adórendszer alkalmazását biztosíthatják, függetlenül attól, hogy ezen osztlékok a Franciaországban vagy az Európai Közösség valamely más tagállamában letelepedett leányvállalattól származnak, ahhoz a feltételhez köthető, hogy — adott esetben a Franciaország és a leányvállalat székhelye szerinti tagállam között alkalmazandó, az információcserére vonatkozó kétoldalú egyezmény rendelkezéseitől eltekintve — az adóköteles személy minden egyes vitatott osztlékkal kapcsolatban benyújtja a kizárólag általa megőrzendő dokumentumokat, különösen az Európai Közösség Franciaországon kívüli más tagállamaiban székhellyel rendelkező leányvállalatok által szerzett nyereség alapján ténylegesen kivetett adó mértékére és a ténylegesen megfizetett adó összegére vonatkozóan, jóllehet a franciaországi székhelyű leányvállalatok tekintetében ezen igazolásokat — a közigazgatás számára ismertek lévén — nem kell benyújtani?

Az Elsőfokú Bíróság (első tanács) T-152/06. sz., NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2009. június 9-én hozott ítélete ellen az NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB által 2009. augusztus 12-én benyújtott fellebbezés

(C-322/09. P. sz. ügy)

(2009/C 233/21)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: NDSHT Nya Destination Stockholm Hotell & Teaterpaket AB (képviselők: M. Merola és L. Armati avvocati)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

— A Bíróság a megfellebbezett ítéletet teljes egészében helyezze hatályon kívül;

— a Bíróság a Destination Stockholm által a T-152/06. sz. ügyben benyújtott keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak és megalapozottnak, következtésképpen pedig adjon helyt az első fokon előterjesztett kereseti kérelmeknek;

— a Bíróság a Bizottságot kötelezze a költségek viselésére.

Másodlagosan:

— a Bíróság a megfellebbezett ítéletet teljes egészében helyezze hatályon kívül és a Destination Stockholm által a T-152/06. sz. ügyben benyújtott keresetet nyilvánítsa elfogadhatónak;

- a Bíróság az ügyet érdemi határozathozatal céljából utalja vissza az Elsőfokú Bírósághoz;
- a Bíróság ne határozzon az elsőfokú és a másodfokú eljárás költségeiről.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság a megfellebbezett ítéletben:

- tévesen alkalmazta az EK 230. cikket, amennyiben nyilvánvalóan elferdítette a vitatott levelek tartalmát, a feladójuk szándékát és az Elsőfokú Bíróság elé terjesztett bizonyítékokat;
- tévesen minősítette a Bizottság által a vitatott intézkedések közös piaccal való összeegyeztethetőségére vonatkozóan kialakított álláspontot ideiglenesnek, továbbá ugyanezzel a kérdéssel kapcsolatban ellentmondásos indokolást fejtett ki;
- helytelenül hivatkozott az EK 88. cikk (1) bekezdésére, amikor úgy ítélte meg, hogy a Bizottság olyan kérelmet utasított el, amely arra irányult, hogy a Bizottság megfelelő intézkedéseket javasoljon;
- tévesen alkalmazta a 659/1999 rendelet⁽¹⁾ 4., 10. és 13. cikkét, valamint 20. cikkének (2) bekezdését, különösen annak megállapításával, hogy az a körülmény, hogy a Bizottság a vitatott intézkedéseket létező támogatásoknak minősítette, kizárja, hogy a panasz elutasítását vitatni lehessen.

⁽¹⁾ Az EK-Szerződés 93. cikkének alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 83., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.)

2009. augusztus 17-én benyújtott kereset — az Európai Közösségek Bizottsága kontra Osztrák Köztársaság

(C-330/09. sz. ügy)

(2009/C 233/22)

Az eljárás nyelve: német

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: G. Braun és M. Adam meghatalmazottak)

Alperes: Osztrák Köztársaság

Kereseti kérelmek:

- A Bíróság állapítsa meg, hogy az Osztrák Köztársaság — mivel nem fogadta el azokat a törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezéseket, amelyek szükségesek ahhoz, hogy megfeleljen az éves és összevont (konszolidált) éves beszámoló jog szerinti könyvvizgálatáról, a 78/660/EGK és a 84/253/EGK tanácsi irányelv módosításáról, valamint a 84/253/EGK tanácsi irányelv hatályon kívül helyezéséről szóló, 2006. május 17-i 2006/43/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvnek⁽¹⁾, vagy legalábbis a kérdéses rendelkezéseket a Bizottsággal nem közölte — nem teljesítette a szóban forgó irányelvből eredő kötelezettségeit;
- a Bíróság az Osztrák Köztársaságot kötelezze a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az irányelv átültetésére előírt határidő 2008. június 29-én lejárt. A jelen kereset benyújtásának időpontjáig az alperes még nem tette meg az irányelv átültetéséhez szükséges intézkedéseket vagy legalábbis azokat a Bizottsággal nem közölte.

⁽¹⁾ HL L 157., 87. o.